

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **R. M.**, IČ: ..., se sídlem R. u J. n. N., L. 625, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát České obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2014, č.j. ČOI 69801/14/O100/1000/14/Vy/ Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný změnil rozhodnutí České obchodní inspekce inspektorátu Středočeského a Hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2014, č.j. 12/1543/13/22, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 15.000,- Kč za správní delikt podle § 19a odst. 3 písm. a) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o technických požadavcích“), jehož se žalobce dopustil tím, že podle zjištění kontroly provedené dne 13. 5. 2013 a dne 24. 6. 2013 v rozporu s § 13 odst. 2 zákona o technických požadavcích uvedl v postavení výrobce prodejem do kontrolního nákupu dne 13. 5. 2013 na trh osobní ochranný prostředek krycí zorník určený k ochraně před odletujícím roztaveným kovem při svařování ve smyslu citovaného zákona podle nařízení vlády č. 21/2003 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na osobní ochranné prostředky (dále je „nařízení č. 21/2003 Sb.“) bez informací pro uživatele (název a adresa výrobce, číslo normy) stanovených v čl. 10 písm. a) a b) harmonizované technické normy ČSN EN 166 Osobní prostředky k ochraně očí – Základní ustanovení (dále jen „norma ČSN EN 166“). Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že žalobci snížil uloženou pokutu na částku 8.000,- Kč a dále výrok

rozhodnutí v části: „... uvedl v postavení výrobce v rozporu s § 13 odst. 2 cit. zákona o technických požadavcích na výrobky prodejem do kontrolního nákupu dne 13. 5. 2013 na trh osobní ochranný prostředek krycí zorník určený k ochraně před odletujícími roztaveným kovem při svařování stanovený ve smyslu zákona o technických požadavcích na výrobky podle nařízení vlády č. 21/2003 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na osobní ochranné prostředky (dále jen „nařízení č. 21/2003 Sb.“) bez informací pro uživatele (název a adresa výrobce, číslo normy) stanovených v čl. 10 písm. a) a b) harmonizované technické normy ČSN EN 166 Osobní prostředky k ochraně očí – Základní ustanovení (dále jen „norma ČSN EN 166“)“ upravil následovně: „...uvedl v postavení výrobce v rozporu s § 13 odst. 2 cit. zákona o technických požadavcích na výrobky prodejem do kontrolního nákupu dne 13. 5. 2013 na trh osobní ochranný prostředek krycí zorník určený k ochraně před odletujícími roztaveným kovem při svařování stanovený ve smyslu zákona o technických požadavcích, přičemž v rozporu s bodem 1.4 nařízení č. 21/2003 Sb., jím vydané pokyny k tomuto výrobku neobsahovaly identifikační údaje o výrobcí.“ Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce v podané žalobě předně vysvětlil, že jeho podnikání spočívá ve výrobě krycích zorníků do svářečských kukel. Tyto výrobky byly při uvedení na trh certifikovány podle českých a později i podle evropských norem a obdržely označení ES. Přičemž certifikát ES je uveden na zadní straně návodu k použití, který k zakoupenému výrobku žalobce přikládá.

Nesouhlasil s tím, že se dopustil správního deliktu dle § 13 zákona o technických požadavcích. Odmítl, že by uvedl na trh výrobky bez prohlášení ES o shodě, neboť krycí zorníky byly navrženy a vyrobeny v souladu s nařízením vlády č. 172/1997 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na osobní ochranné prostředky (dále jen „nařízení č. 172/1997 Sb.“). Za dostačující považoval, že je na výrobku uvedeno, že odpovídá certifikátu ES, neboť takové označení dokládá, že výrobek odpovídá právním předpisům, zejména že splňuje veškeré technické požadavky.

Dále namítal, že na výrobku je uvedeno označení výrobce, neboť obsahuje označení „M.“, tedy zkráceně „M. R.“. Jak prodejce, tak výrobce výrobku byl označen i na faktuře a příjmovém dokladu. Tudíž zákazník byl jasně informován, od koho zboží kupuje. I kontrolní orgán obdržel při kontrolním nákupu fakturu, z níž údaje o prodejci a výrobcí vyplývají, což však správní orgány ve svých rozhodnutích zcela opomněly zohlednit. Taktéž uvedl, že většinu objednávek zboží zajišťuje přes internet, přičemž na jeho webových stránkách jsou obsaženy veškeré informace včetně návodů, identifikace certifikátů a údajů k jeho firmě.

Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že si během kontrolního nákupu nevyžádal jeho přítomnost. Došlo tím k porušení metodiky kontroly, jelikož kontrola musí být oznámena statutárním orgánu kontrolovaného. Zdůraznil, že při kontrole byl předložen krycí zorník nepocházející z výroby žalobce. Navíc pracovník, který prodal kontrolnímu orgánu výrobek, nebyl žalobcem zmocněn výrobky prodávat.

Namítal, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nesprávně uvedeno jak jeho příjmení, tak číslo popisné jeho bydliště.

Poukázal na to, že výroková část žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 68 správního řádu.

Nesouhlasil s právním posouzením § 13 zákona o technických požadavcích, neboť v důsledku správnými orgány přijatého extenzivního výkladu povinností výrobce, došlo k uložení sankce žalobci bez podstatných důvodů a v rozporu s jeho údajným zaviněním. Správní orgány v dané věci ani nezkoumaly rozsah žalobcova zavinění.

Žalobce závěrem shrnul, že ke kontrolovanému výrobku bylo přiloženo prohlášení ES o shodě; kontrolní orgány tak měly respektovat certifikát ES vydaný Výzkumným ústavem bezpečnosti práce, jenž se zabýval veškerými požadavky na kvalitu výrobku, způsob jeho použití, skladování atd.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 11. 2014 s podanou žalobou nesouhlasil. Vysvětlil, že kontrola byla zahájena na základě podnětu spotřebitele, k němuž byl připojen sporný krycí zorník. Při kontrolním nákupu bylo zjištěno, že sporný krycí zorník nebyl výrobkem žalobce; tudíž předmětem projednávané věci nebyla tvrzení obsažená v podnětu spotřebitele ani sporný krycí zorník. Při kontrolním nákupu však bylo zjištěno, že v návodu pro použití žalobcova krycího zorníku nebyly uvedeny veškeré potřebné informace pro uživatele dle § 13 odst. 2 zákona o technických požadavcích a dle nařízení č. 21/2003 Sb.

Připustil, že dospěl k odlišnému právnímu názoru než správní orgán I. stupně, neboť ten žalobci vytkl nesplnění povinnosti, kterou však zákon neukládá. Na druhé straně právní předpisy žalobci ukládaly při uvedení výrobku na trh povinnost vydat a poskytnout pokyny obsahující jeho identifikační údaje. Přičemž identifikační údaje výrobek zakoupený při kontrolním nákupu ani návod k němu připojený neobsahovaly. Žalovaný v této souvislosti přihlédl k tomu, že výrobek byl označen žalobcovou značkou „M.“, což zohlednil jako polehčující okolnost a uloženou pokutu snížil.

Poukázal na to, že z obou kontrolních protokolů vyplývá, že kontrola byla provedena za přítomnosti žalobce, který kontrolní protokoly podepsal a označil otiskem razítka. Zároveň byl žalobce seznámen se závěry kontroly včetně možnosti podat námitky.

Nepřesnosti ve jméně a bydlišti žalobce považoval žalovaný za zřejmé nesprávnosti, které nejsou relevantní pro právní posouzení žalobcova pochybení.

Odmítl, že by extenzivně vykládal povinnosti výrobce označovat své výrobky, neboť povinnost vydat a poskytnout pokyny obsahující identifikační údaje výrobce je zakotvena zcela jednoznačně. Připustil, že správní orgán I. stupně na danou věc nesprávně aplikoval normu ČSN EN 166, tento nedostatek však byl žalovaným v odvolacím řízení odstraněn.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

V replice ze dne 3. 12. 2014 žalobce setrval na podané žalobě a uvedl, že označení „M.“ je v certifikátu ES označeno jako vyhovující, přičemž tento závěr je závazný i pro žalovaného. Zopakoval, že zákazníka řádně informoval o prodávaném výrobku, neboť k výrobku přiložil fakturu, kde je uvedena adresa, IČ a další údaje identifikující prodejce, a zároveň návod k použití krycích zorníků, na jehož zadní straně je běžně vylepována adresa výrobce.

Žalobce trval na tom, že v řízení došlo k záměně výrobků, které byly podkladem pro posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt, neboť k provedení kontroly došlo na základě mylných a zavádějících údajů spotřebitele, který podal k žalovanému podnět.

Poukázal na nesrovnalost v postupu žalovaného, který sice pokutu snížil, neboť měl za to, že výrobek byl dostatečně identifikován značkou M.; přesto uvedl, že návod přiložený k výrobku neobsahoval identifikační údaje.

Trval na tom, že nebyl kontrolnímu nákupu přítomen, jelikož kontrolní orgán byl obsloužen R. M. ml. Připustil, že kontrolní protokol ze dne 24. 6. 2013 podepsal.

Shrnu, že zákazníkovi poskytl dostatek informací o prodávaném výrobku v souladu s právními předpisy. Zároveň tuto povinnost považoval za splněnou i tehdy, byly-li informace poskytnuty na dvou samostatných listinách, tj. na faktuře a návodu k použití.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Z kontrolního protokolu ze dne 13. 5. 2013 soud zjistil, že dne 13. 5. 2013 proběhla kontrola v provozovně žalobce, které byla přítomna kontrolovaná osoba, tj. podnikatel – R. M., IČ: ... Z kontrolního protokolu soud zjistil, že kontrolovaný během kontroly prohlásil, že je výrobcem krycího zorníku, jenž byl v rámci kontrolního nákupu prodán. Krycí zorník byl označen „M. ®“ a stanoveným označením „CE“, jeho prodejní balení bylo opatřeno papírovou etiketou, jejíž součástí byl návod k použití, označení „CE“ a identifikace výrobce „M. ®“. Tyto skutečnosti přitom vyplývají i z fotografií výrobku, které tvoří přílohu č. 3 ke kontrolnímu protokolu. Protokol byl vlastnoručně podepsán kontrolovaným – R. M. a opatřen razítkem R. M., Svařovací centrum – M.®, R. u J. n. N., L. 625.

Z přílohy č. 3 ke kontrolnímu protokolu - návodu k použití ochranných polykarbonátových krycích zorníků (fólií) soud zjistil, že je zde podrobně popsán výrobek a způsob užívání; v rubrice výrobce krycích zorníků je uvedena značka „M. ®“.

Z kontrolního protokolu ze dne 24. 6. 2013 vyplývá, že žalobce předložil kontrolnímu orgánu následující listiny: prohlášení ES o shodě vydané žalobcem; certifikát ES přezkoušení typu č. 235/E-067/2002 vydaný Výzkumným ústavem bezpečnosti práce, který potvrzuje, že technická dokumentace a krycí zorník splňují základní hygienické a bezpečnostní požadavky dle nařízení č. 172/1997 Sb., přičemž zkoušky krycích zorníků prokázaly shodu výrobku s normou ČSN EN 166; a Závěrečnou zprávu o certifikaci č. 235/ZZ-072/2002, dle které je krycí zorník v souladu s nařízením č. 172/1997 Sb., i s normou ČSN EN 166. Z kontrolního protokolu vyplývá, že kontrolní orgán dospěl k závěru, že krycí zorník dle čl. 10. a čl. 9.2. normy ČSN EN 166 neobsahuje název a adresu výrobce, číslo normy a optickou třídu.

Ze závěrečné zprávy o certifikaci č. 235/ZZ-072/2002 Výzkumného ústavu bezpečnosti práce, bodu 9. Značení, 9.2. Značení zorníků vyplývá, že zorník musí být označen mj. identifikační značkou výrobce, přičemž žalobce tento požadavek normy splnil. V bodě 10 Informace pro uživatele bylo uvedeno, že výrobce musí prostředek na ochranu očí opatřit mj. informacemi o názvu a adrese výrobce, kdy i tento požadavek autorizovaná osoba vyhodnotila u žalobce jako splněný.

Dne 24. 4. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. 12/1543/13/22, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 15.000,- Kč za správní delikt podle § 19a odst. 3 písm. a) zákona o technických požadavcích. K závěrečné zprávě o certifikaci č. 235/ZZ-072/2002 Výzkumného ústavu bezpečnosti práce podotkl, že potvrzuje splnění požadavků dle čl. 9.1. a čl. 9.2. normy ČSN EN 166 u kontrolovaného výrobku. Správní orgán I. stupně uzavřel, že kontrolovaný výrobek byl řádně opatřen označením „CE“ i značkou výrobce „M. ®CE“. Pochybení žalobce tak spatřoval jen v nesplnění povinnosti poskytnout s krycím zorníkem informaci o výrobci a čísle normy dle čl. 10 písm. a), b) normy ČSN EN 166 a dle bodu 1.4 přílohy 2 k nařízení č. 21/2003 Sb. Dále poukázal na tvrzení autorizované osoby v závěrečné zprávě, že ke krycímu zorníku byl přiložen informační list, tj. návod k použití, v němž byly obsaženy veškeré potřebné informace. Správní orgán I. stupně však konstatoval, že jemu nebyl předložen návod k použití, v němž by byly obsaženy veškeré potřebné informace; tj. název, adresa výrobce a číslo normy; ani mu nebyly tyto informace sděleny jiným způsobem. Zdůraznil, že žalobce neviní z toho, že by výrobek nebyl navržen a vyroben v souladu se základními požadavky právních předpisů, vyjma neuvedení citovaných informací. V souvislosti s podnětem ke kontrole žalobce zdůraznil, že se skutečnosti uvedené v podnětu nepotvrdily, jelikož v příloze podnětu doložený zorník, nebyl vyroben žalobcem. Uvedl, že odpovědnost žalobce považuje za prokázanou; kdy úmyslné porušení zákona žalobcem ve věci nezjistil.

Dne 27. 8. 2014 rozhodl žalovaný o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2014 tak, že žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2014 změnil. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil, že aplikace harmonizované technické normy ČSN EN 166 v dané věci nebyla správná, neboť technické normy nejsou bez dalšího obecně závazné. Za závazné je lze považovat pouze tehdy, jestliže na ně právní předpis výslovně odkazuje. Avšak § 13 odst. 2 zákona o technických požadavcích poukazuje pouze na nařízení vlády, jímž je nařízení č. 21/2003 Sb. a které v § 2 odst. 1 odkazuje pouze na svoji přílohu 2. Konkrétně v bodě 1.4 přílohy 2 k nařízení č. 21/2003 Sb. je stanovena povinnost, aby výrobce při uvedení výrobku na trh vydal a poskytl pokyny obsahující identifikační údaje výrobce. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce neuvedl identifikační údaje o výrobci krycího zorníku (název výrobce a adresu výrobce), a to v rozporu s bodem 1.4 přílohy 2 k nařízení č. 21/2003 Sb., nikoli však v rozporu s normou ČSN EN 166. Konstatoval dále, že nedošlo v rámci správního řízení k záměně výrobků, neboť již v průběhu kontroly bylo zjištěno, že spotřebitelem k podnětu přiložený sporný krycí zorník nenese identifikační označení žalobce „M. ®“, tudíž není výrobkem žalobce. Předmětem tohoto řízení tak byl pouze výrobek zakoupený během kontrolního nákupu dne 13. 5. 2013 s označením „M. ®“, jehož fotografie jsou součástí správního spisu. Zdůraznil, že během kontroly nebyl předložen jakýkoli příbalový leták s potřebnými informacemi. Žalovaný přistoupil ke snížení uložené pokuty, neboť žalobce jednak neměl být sankcionován za neuvedení údaje o normě, a rovněž tak byl výrobek označen ochrannou známkou žalobce, která je určitou formou identifikace výrobce.

Soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhované důkazy ohledáním polykarbonátového zorníku a fotografií samostmívací kazety do svářecí kukly, neboť obsahem správního spisu jsou rovněž fotografie výrobku žalobce.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 13 odst. 2 zákona o technických požadavcích stanovený výrobek, má-li být uveden na trh, popřípadě do provozu, musí nebo může být v rozsahu a za podmínek stanovených nařízením vlády opatřen stanoveným označením, dalšími označeními, a pokud tak stanoví nařízení vlády, musí být k němu vydáno nebo přiloženo ES prohlášení o shodě nebo jiný dokument.

Podle § 19a odst. 3 písm. a) zákona o technických požadavcích výrobce, dovozce, zplnomocněný zástupce nebo distributor se dopustí správního deliktu tím, že uvede na trh nebo do provozu anebo distribuuje stanovené výrobky bez označení CE nebo jiného stanoveného označení nebo dokumentu stanoveného nařízením vlády.

Podle § 2 odst. 1 nařízení č. 21/2003 Sb. osobní ochranné prostředky musí splňovat základní požadavky na bezpečnost a na ochranu zdraví stanovené v příloze č. 2 k tomuto nařízení (dále jen "základní požadavky") a mohou být uváděny na trh a do provozu, pouze pokud při řádném udržování a používání pro zamýšlený účel chrání zdraví a zaručují bezpečnost uživatelů, aniž by tím došlo k ohrožení zdraví, bezpečnosti jiných osob, domácích a hospodářských zvířat nebo majetku.

Podle bodu 1.4 přílohy č. 2 k nařízení č. 21/2003 Sb. při uvedení osobního ochranného prostředku na trh musí být výrobcem vydány a poskytnuty pokyny obsahující kromě identifikačních údajů o výrobcí nebo jeho zplnomocněném zástupci všechny důležité informace o

a) skladování, používání, čištění, údržbě, seřizování a desinfekci. Prostředky pro čištění, údržbu a desinfekci doporučené výrobcem nesmějí mít žádný nepříznivý účinek na osobní ochranný prostředek nebo uživatele, jsou-li používány v souladu s příslušnými pokyny;

b) dosahované účinnosti daného osobního ochranného prostředku, jak byla stanovena během technických zkoušek ke kontrole úrovně nebo tříd ochrany;

c) vhodném příslušenství k osobnímu ochrannému prostředku a o charakteristikách příslušných náhradních dílů;

d) třídách ochrany odpovídajících různým úrovním rizika a z toho vyplývajících limitech užívání;

e) době ukončení životnosti nebo době životnosti osobního ochranného prostředku nebo jeho určitých součástí;

f) typu balení vhodném pro přepravu;

g) významu všech označení (viz bod 2.12);

h) právních předpisů pokud v souladu s § 8 odst. 4 byly použity;

i) identifikačních údajích o notifikované osobě (název nebo obchodní firma a její sídlo), která se účastnila ve fázi navrhování osobního ochranného prostředku a jejím identifikačním čísle.

Tyto pokyny musí být přesné a srozumitelné a musí být vyhotoveny minimálně v jazyku členského státu Evropské unie, do kterého je osobní ochranný prostředek určen.

Podstatou sporu mezi účastníky v dané věci bylo, zdali se žalobce dopustil správního deliktu podle § 19 odst. 3 písm. a) zákona o technických požadavcích. Žalovaný žalobci vytkl, že při uvedení krycího zorníku na trh, tj. osobního ochranného prostředku, neposkytl zákazníkovi v souladu s bodem 1.4 přílohy č. 2 k nařízení č. 21/2003 Sb., identifikační údaje o výrobci. Správní orgány totiž zjistily, že identifikační údaje výrobce nebyly obsaženy ani v návodu k použití krycího zorníku, ani nebyly jiným vhodným způsobem kupujícímu kontrolnímu orgánu ze strany žalobce sděleny. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, že žalobce jakožto výrobce osobního ochranného prostředku byl povinen při uvedení krycího zorníku na trh vydat a poskytnout pokyny, které mají mimo jiné obsahovat identifikační údaje o výrobci dle bodu 1.4 přílohy č. 2 k nařízení č. 21/2003 Sb. Soud poukazuje na bod 1.4. písm. i) nařízení č. 21/2003 Sb., v němž je explicitně vypočteno, co se rozumí pod pojmem identifikační údaje u notifikované osoby, a to její název nebo obchodní firma a sídlo. Analogicky tak lze dovodit, že obsah pojmu identifikační údaje o výrobci, uvedeného v návěti uvedeného ustanovení, je třeba shodně rozumět název nebo obchodní firmu a sídlo výrobce. Soud přitakává správním orgánům, že pokyny, tj. návod k použití připojený k výrobku, neobsahují název či obchodní firmu žalobce ani jeho sídlo. Soud tak uzavírá, že krycí zorník, jenž byl uveden na trh dne 13. 5. 2013 nebyl opatřen stanoveným označením dle bodu 1.4 přílohy č. 2 k nařízení č. 21/2003 Sb., ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o technických požadavcích, neboť neobsahoval identifikační údaje výrobce, tj. žalobce. Soud současně zdůrazňuje, že správní orgány ve svých rozhodnutích nevytkly žalobci, že by uvedl na trh výrobek bez prohlášení ES o shodě, jak žalobce v podané žalobě mylně tvrdil. Taktéž správní orgány nikterak nespороvaly, že by žalobcův výrobek neodpovídal zákonem stanoveným technickým či kvalitativním požadavkům.

Mezi účastníky nebylo sporné, že se na výrobku samotném i na přiloženém návodu k použití nachází označení „M. ®“, tato skutečnost přitom vyplývá i ze správního spisu. Ve veřejně dostupné databázi ochranných známek Úřadu průmyslového vlastnictví soud ověřil, že označení „M.“ je ochrannou známkou žalobce pro výrobek krycí zorníky. Z ochranné známky však nelze zjistit, jaká konkrétní osoba výrobek vyrobila. Tedy z pouhého uvedení ochranné známky žalobce „M. ®“ v návodu k použití výrobku nelze bez dalšího učinit závěr, že daný výrobek byl vyroben právě žalobcem. Uvedení takovéto formy ochranné známky na obale výrobku či na výrobku samotném není způsobilé nahradit povinnost žalobce poskytnout srozumitelné a přesné identifikační údaje výrobce, tedy označení jeho obchodní firmy a adresy sídla. Soud tak jako nedůvodnou posoudil i námitku žalobce, že pro splnění povinnosti dle bodu 1.4 přílohy č. 2 k nařízení č. 21/2003 Sb., postačovalo uvedení ochranné známky „M. ®“ na výrobku.

V této souvislosti považuje soud za nezbytné vysvětlit, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nedospěl k závěru, že výrobek byl dostatečně identifikován označením „M. ®“. Naopak takové označení považoval za nedostatečné. Avšak při rozhodování o snížení výše uložené sankce žalovaný k existenci označení výrobku ochrannou známkou přihlédl a hodnotil ji v této souvislosti jako jednu z polehčujících okolností.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že kontrolní orgán obdržel při kontrolním nákupu fakturu a příjmový doklad, v nichž byl prodejce a výrobce dostatečně identifikován, tudíž své povinnosti uvádět v pokynech k výrobku identifikační údaje výrobce dostál. Soud podotýká, že faktura a příjmový doklad jsou účetními doklady, které podávají informace

toliko o proběhnuvší obchodní transakci mezi kupujícím a prodávajícím. Nikterak neinformují o výrobci výrobku, jenž je předmětem koupě. Tedy z předložené faktury a příjmového dokladu lze zjistit, že prodejcem výrobku byl žalobce, nelze z něj však zároveň vyčíst, že žalobce by byl i jeho výrobcem. Nadto faktura či daňový doklad nemohou být vykládány jako pokyny k výrobku, které jsou předkládány spolu s jeho uvedením na trh, když jejich účel a funkce jsou jiné. Soud v této souvislosti přisvědčuje žalobci, že správní orgány ve svých rozhodnutích fakturu ani příjmový doklad výslovně nezmiňují, ačkoli jsou tyto listiny součástí správního spisu. Žalobce však tuto námitku neuvedl ani v odvolání proti části zápisu v kontrolním protokolu ze dne 25. 6. 2013, ani v odporu proti příkazu České obchodní inspekce č.j. 12/1543/13/P/22 ze dne 13. 2. 2014 a ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 5. 2014, tudíž žalovaný nebyl povinen se s těmito listinami v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádávat. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný za podstatné pro rozhodnutí ve věci považoval nepředložení příbalové informace, letáku, návodu, případně i jiné vhodné sdělení, z nichž by byly patrné identifikační údaje výrobce.

Soud rovněž nesdílí námitku žalobce o povinnosti správních orgánů bez dalšího respektovat závěry Výzkumného ústavu bezpečnosti práce v závěrečné zprávě o certifikaci č. 235/ZZ-072/2002. Ze správního spisu je zřejmé, že ke krycímu zorníku získanému při kontrolním nákupu nebyly přiloženy pokyny obsahující identifikační údaje výrobce. Soud souhlasí se žalobcem, že ve správním řízení předložený certifikát ES a závěrečná zpráva o certifikaci prokazují, že výrobek posuzovaný autorizovanými subjekty splňoval požadavky normy ČSN EN 166 a nařízení č. 172/1997 Sb., tedy mimo jiné obsahoval i název a adresu výrobce. Soud však má shodně se správními orgány za to, že z předložených listin, tj. certifikátu ES a závěrečné zprávy o certifikaci, nelze určit, jaký konkrétní informační list či obal byl Výzkumnému ústavu bezpečnosti práce předložen. Soud tak uzavírá, že z žalobcem doložených listinných důkazů nelze zjistit, zda byl předmětem certifikace výrobek se stejným návodem k použití, který byl přiložen k výrobku zakoupenému při kontrolním nákupu.

Soud v právním posouzení věci žalovaným neshledal extenzivní výklad povinnosti výrobců při označování výrobků. Zákon o technických požadavcích v § 13 odst. 2 stanovil, jakým způsobem má být výrobek označen, a zároveň v § 22 zmocnil vládu k vydání nařízení k provedení § 13. Vláda nařízením č. 21/2003 Sb., provedla ustanovení § 13 odst. 2, přičemž v bodě 1.4 přílohy č. 2 zakotvila, jaké informace musí výrobce poskytnout (§ 2 odst. 1 nařízení č. 21/2003 Sb.). Mezi těmito informacemi je zřetelně a jasně stanoven i požadavek na uvedení identifikačních údajů výrobce. Povinnost výrobců uvést své identifikační údaje je tak stanovena na základě zákona v nařízení č. 21/2003 Sb., přičemž tato povinnost nebyla správními orgány jakkoli extenzivně vykládána, jak tvrdí žalobce.

K žalobní námitce spočívající v tvrzení žalobce, že správní orgány nezkoumaly zavinění žalobce, soud uvádí, že odpovědnost žalobce jako fyzické osoby podnikající je odpovědností objektivní, což znamená, že není povinností správních orgánů zjišťovat a posuzovat subjektivní stránku věci. Správní orgány tak zásadně nebyly povinny posuzovat zavinění žalobce, musely však posuzovat naplnění dalších znaků skutkové podstaty, což také řádně učinily. Soud upozorňuje, že správní orgán I. stupně se otázkou odpovědnosti žalobce zabýval a konstatoval, že u žalobce nezjistil úmyslné porušení zákona v dané věci. Dále soud nad rámec uvedeného poukazuje na to, že jediným způsobem, jak se může fyzická osoba podnikající zbavit odpovědnosti za správní delikt, je prokázání existence liberačního důvodu obsaženého v daném případě v ustanovení § 19b odst. 1 ve spojení s § 19b odst. 5 zákona o

technických požadavcích, tedy prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Za ryze účelové posoudil soud námitky žalobce týkající se průběhu kontroly. Soud vycházel z kontrolních protokolů ze dne 13. 5. 2013 a 24. 6. 2013, z nichž je zřejmé, že kontrola proběhla za přítomnosti podnikatele R. M., IČ: ..., tedy za přítomnosti kontrolované osoby - žalobce. Oba kontrolní protokoly byly jak vlastnoručně podepsány žalobcem, tak opatřeny razítkem provozovny žalobce a obsahovaly poučení o možnosti podávat námitky. Žalobce námitky podal až proti kontrolnímu protokolu ze dne 24. 6. 2013, avšak v nich a ostatně ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně jakékoli nesrovnalosti týkající se osoby přítomné kontrole, neuvedl. Soud tak má na základě obsahu obou kontrolních protokolů za spolehlivě vyvrácené tvrzení žalobce ohledně jeho nepřítomnosti při kontrole.

Taktéž důkazně nepodloženou obranu žalobce uplatněnou v obecné rovině, že standardně na obal výrobku vlepuje informace o adrese výrobce, má soud ve světle zjištěného skutkového stavu věci za ryze účelovou.

Žalobce rovněž správním orgánům vytkl, že při kontrole došlo k záměně krycího zorníku žalobce se sporným krycím zorníkem přiloženým k podnětu spotřebitele. Ze správního spisu vyplývá, že kontrola v provozovně žalobce byla provedena na základě podnětu spotřebitele, který k podnětu přiložil i krycí zorník. Zároveň je ze správního spisu, konkrétně z kontrolního protokolu ze dne 13. 5. 2013, patrný závěr kontrolního orgánu, že krycí zorník přiložený k podnětu nebyl výrobkem žalobce, neboť nebyl opatřen žalobcovým identifikačním označením. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí zdůraznily, že předmětem správního řízení byl pouze výrobek zakoupený během kontrolního nákupu dne 13. 5. 2013 s žalobcovým označením „M. ®“. Soud tak uzavírá, že k záměně krycího zorníku předloženého s podnětem spotřebitele a krycího zorníku žalobce ve správním řízení nedošlo.

K námitce nesprávného označení žalobce soud uvádí, že neshledal pochybení v označení žalobce v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2014, neboť v něm je uvedeno, že správní orgán I. stupně ukládá pokutu „účastníku řízení, podnikateli panu R. M., L. 625, R. u J. nad N.“. Správní orgán tedy vyskoňoval jméno a příjmení žalobce a v souladu s údaji obsaženými v obchodním rejstříku uvedl v adrese číslo popisné 625. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014 žalovaný uvedl, že rozhodl „o odvolání podnikatele R. M. ... L. 325, R. u J. n. N.“. Tedy žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně skloňoval jméno žalobce a uvedl jej v příslušném pádu. V takovém postupu nelze spatřovat jakoukoli nesprávnost. Soud však shledal pochybení v uvedení adresy žalobce, neboť namísto správné adresy žalobce L. 625 bylo v rozhodnutí uvedeno nesprávné číslo popisné L. 325. Dané pochybení však soud považuje za dílčí a zcela bagatelní bez vlivu na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se bezpochyby jedná o zřejmou nesprávnost spočívající v chybě v psaní, kterou správní orgány mohou kdykoli opravit postupem podle § 70 správního řádu (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541 nebo ze dne 20. 6. 2012, č.j. 3 Ads 14/2012-72). Námitku žalobce tak soud nepovažuje za důvodnou.

Pro úplnost soud uvádí, že námitka žalobce, v níž výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného označil za rozpornou s § 68 správního řádu, byla uplatněna toliko v obecné rovině, nebyla nikterak blíže specifikována a nevyplývá z ní, jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím žalobce spatřuje.

Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal porušení § 68 správního řádu, neboť výroková část obsahovala veškeré zákonné náležitosti.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.